

N:o 11.

Af Herr **E. Westin:** *Om underdånig skrifvelse angående upphäfvande af de lagstadganden, som göra konfirmation och nattvardsgång till vilkor för äktenskaps ingående.*

Sistlidne riksdag tog jag mig friheten framställa ett förslag (motion n:o 140) om aflåtande till Kongl. Maj:t af en underdånig skrifvelse med anhållan om upphäfvande af det s. k. konfirmations- och nattvardstväanget. Såsom skäl för sagda framställning påpekade jag, hurusom stadgandet i 15 kap. 11 § kyrkolagen utgjorde hinder för äktenskaps ingående emellan sådana medlemmar af svenska kyrkan, som icke låtit sig konfirmeras och begått Herrans nattvard, samt att ett sådant hinder, enligt min åsigt, vore stridande, icke blott emot religionsfrihetens grundsatser, utan äfven emot såväl kyrkans som statens välförstådda intresse.

Det utskott, som då behandlade min motion, fann visserligen icke skäl att tillstyrka densamma, utan framlade i stället ett annat förslag till lagstadgande i ämnet, som dock icke lyckades tillvinna sig Riksdagens bifall; men af den diskussion, som vid frågans behandling inom Riksdagens båda Kamrar utspann sig, framgick tydligt, att framställningen icke var obefogad samt att frågan tillhör en af dem, som icke kunna falla, utan fordrar en snar lösning. Och är det på dessa skäl som jag ånyo dristar besvära Riksdagen med en förnyad framställning i enahanda syfte.

Då frågan om detta s. k. konfirmations- och nattvardstväanget således icke är obekant för Riksdagen utan tvärtom både offentligt och enskildt diskuterad, anser jag det icke nödigt att återupprepa de skäl, som dels af mig anfördes i nämnda motion, dels uttalades inom Andra Kammaren vid frågans behandling derstädes (se Andra Kammarens prot., 2 band, n:o 25, sid. 29 och följ). Jag fasthåller fortfarande för min del vid den åsigten, att äktenskaps ingående är en rättighet, som bör tillkomma en och hvar utan afseende å hans enskilda religionsupp-

fattning; att fördenskull det kristna samhället icke bör genom kyrkliga lagbestämmelser betaga eller försvåra äktenskaps ingående för någon, utan tvärtom underlätta sådant, alldenstund ett samhälles bestånd till icke oväsentlig del beror på ett ordnad familjelif. Att, såsom nu är fallet, fordra t. ex. nattvardens begående såsom vilkor för äktenskaps ingående förefaller mig högst oegentligt. Hvad har nattvardens begående väl att göra med giftermålet? Bör icke nattvardsfrandet vara en fri och otvungen handling? Att för en gång begagna sig af detta nådemedel, anser jag icke medföra någon garanti, hvarken för ett lyckligt äktenskap, eller för ett kristligt och kyrkligt familjelif. Vid hvarje skriftermål, är det själasörjarens pligt att mana till själfpröfning och varna för ett ovärdigt nattvardebegående, emedan hvarje ovärdig nattvardsgäst derigenom ådrager sig fördömelse. En, som efter en sådan själfpröfning anser sig ovärdig, måste följaktligen antingen utsätta sig för följderna af en ovärdig nattvardsgång, eller också förlora den medborgerliga rättigheten att få gifta sig. Detta kan icke stå rätt tillsammans. Att vilja utstöta sådana samvetsgranna medlemmar ur kyrkans gemenskap eller betaga dem vissa medborgerliga rättigheter, anser jag icke heller vara rättvist, under det kyrkan icke har nog vilja eller förmåga att från sig särskilja uppenbart religionsfiendtliga elementer.

Då Kongl. Maj:t torde bäst kunna utreda denna sak samt föreslå de lagförändringar, som befinnas nödiga, får jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen måtte i underdånig skrifvelse anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes låta utarbета och i ämnet till Riksdagen aflåta nådig proposition till sådana lagstadganden, hvarigenom rättighet beredes medlem af svenska kyrkan, som, oaktadt till mogen ålder kommen, icke, på sätt samma kyrka godkänner, blifvit konfirmerad och begått Herrans nattvard, att ingå äktenskap.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles.

Stockholm den 24 Januari 1879.

Erik Westin.